

Qui
200
números...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...passa,
200
números empeny

Any V - Núm. 200

Barcelona, 24 d'abril de 1935

Preu: 20 cèntims

EL BE NEGRE celebra el seu número 200 com si tal cosa

El grandió programa de festetes

Quan EL BE, alegre, content i optimista, pensava trobar-se en la flor de la primera joventut i com l'ocell que en el branquell saltironeja cridant la seva ocella esquiva, amb els seus bells tornava al corral l'ovella esgarriada, heus ací que, de sobte, se sent, com qui no diu res, dos cops centenari.

Com passa el temps, i com passen els números! Però per al BE no passen els anys; passi el que passi, la seva llana negra, llana pura d'Austràlia sense mescla, no té un fil blanc ni una arna perquè es genere de la millor qualitat, com han pogut apreciar els seus clients i els tenedors de tussons. Però si per a les seves forces no passen els números, en passar, al contrari, es fa més dur de pelar; quan en els seus primers anys ha resistit totes les dents, en arribar el segon centenari es pot ben dir que és incombustible.

I és per això que, després de vèncer tots els seus enemics naturals, artificials i tradicionals, generós amb tots, després d'haver fet la Pasqua—i haver-la resistida—vol celebrar l'adveniment del segon centenari de la seva naixença amb unes grans festes que portin l'alegria als cors dels ciutadans, el treball als sense feina, l'activitat al comerç i a la indústria, la pau i la tranquil·litat als veïns, l'honest divertiment a les veïnes, l'increment de l'estalvi, l'augment del consum i la producció, la regulació del trànsit i la disminució dels sorolls urbans que no siguin els de l'honest joia i esbargiment de les ànimes sensibles i

I per tal de satisfer el clamor de la ciutat per aquesta joia, aquest treball, aquesta riquesa i aquesta activitat, EL BE organitza les seves grans festes que es celebraran des d'avui dimecres fins al dimecres que ve que ja no serà el segon centenari, sinó el segon centenari més un, segons el següent

PROGRAMA

Dimecres 24.—Al matí, solemne sortida del número 200 de EL BE NEGRE amb el programa de les festes del segon centenari de EL BE NEGRE.

A la tarda: Solemne inauguració oficial de les obres patrocinades per EL BE NEGRE, de conversió de la Rambla de Catalunya en «boulevard» i de les de conversió

del carrer de Balmes en rambla. A la nit: Solemne recepció a la nostra Redacció, dels botiguers de la Rambla de Catalunya per gestionar la continuació de les obres i dels del carrer de Balmes per gestio-

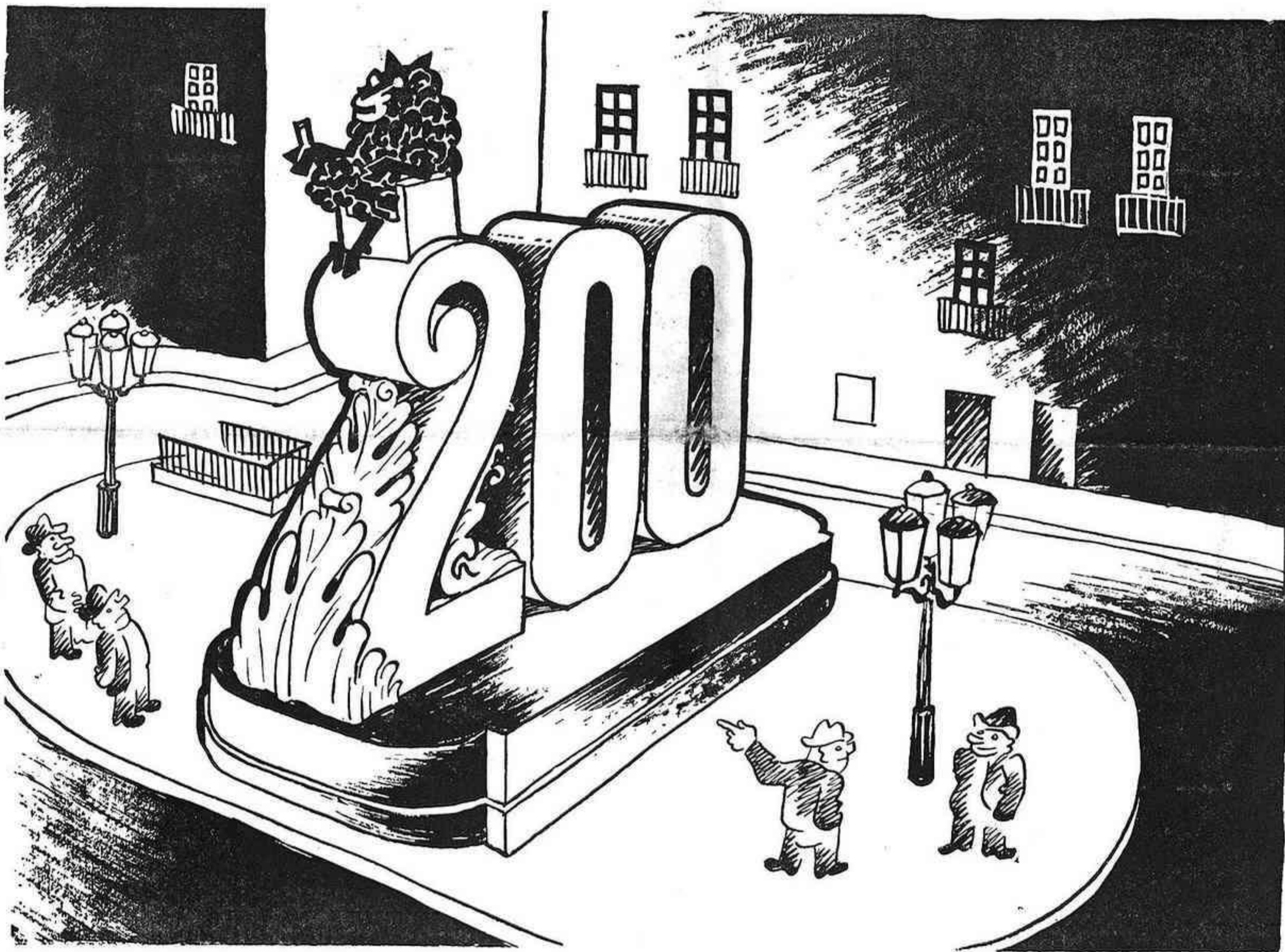
nar la seva suspensió. Pas dels visitants per l'Administració. **Dijous 25.**—Al matí, Festival organitzat a benefici dels subministradors de bestiar equí per a la gestió de represa de la manança.

A la tarda: Solemne inauguració de la represa de la manança de carn de cavall a l'Escorxador. A la nit: Visita dels homenajats a la nostra Administració. **Divendres 26.**—Al matí: Ober-

tura particular i privada d'un forat a un indret que s'anunciarà oportunament. A la tarda: Festival a benefici dels afectats per l'obertura de la Via C.

A la nit: Suspensió i taponament del forat de la futura Via C. **Dissabte 27.** Inauguració de l'Exposició de l'Art de Fumar amb exhibició de models dels principals estancs.

Diumenge 28.—Curses d'escalafons amb premis a l'ascens amb salt d'obstacles. Partits de futbol. Focs artificials. Fonts lluminoses i d'ingressos.

Posats a fer obres, suposem que no ens serà escatimat aquest monument que ha de commemorar el nostre número 200.

Dilluns 29.—Concurs gastronòmic amb grans premis a la lactància.

Dimarts, 30.—Partits de tennis a cares dobles.

Dimecres 31.—Al matí: Inauguració del mercat del Ninot. Sortida del número 201 de EL BE.

A la nit: Gran cavalcada artística - literàrio-alegre-musical-històrico-arqueològica amb la gran carrossa del triomf d'EL BE NEGRE i inauguració del monument al nostre gloriós setmanari al lloc que ara ocupa el d'en Pitarra, mitjançant la inauguració dels dos zeros suplementaris, com es pot veure en el projecte que encapçala aquestes línies.

Acabarà la festa amb un ball a benefici de les Companyies de Gas, Electricitat, Aigua, Tramvies, Foment d'Obres i Construccions i les que ho sollicitin mitjançant instància.

El retras-pas de serveis

En vista del resultat del partit de futbol celebrat diumenge al camp de Les Corts (Barcelona, 5; Madrid, 0), sembla que han sofert un nou entorpirment les actives gestions que esforçats ciutadans duïen a terme per tornar a la Generalitat el que és de la Generalitat.

El resultat del matx, havent estat considerat com una nova provocació dels mals patriotes, el senyor Royo Villanova es proposa interpellar el Govern tan bon punt s'obrin les Corts.

Hom espera una altra setmana de febre política.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

4 homes celebren la Conferència dels 4

4 solucions, 4 misteris, 4 ministeris

ENRENOU AL MANZANARES

Madrid, 22 (urgent). — Quan més gran era aquest matí la concurrència a les vores del Manzanares per celebrar com és costum el dilluns de Pasqua, s'han presentat la policia, la Guardia civil i els guardies d'Assalt que en un moment han despejat tots els voltants. Seguidament han acordonat el riu en una extensió de deu quilòmetres i han detingut totes les persones sospitoses que es trobaven a la bella illa Madrid Playa, que eran totes les que hi havia. Els empleats de l'establiment de banys han estat substituïts per agents de policia francs de servei. L'adopció de tan extraordinàries mesures ha causat una impressió també extraordinària. Els diaris de

la nit, en vista d'això, han decidit publicar edicions extraordinàries. S'ignora què deu passar, però se suposa que és alguna cosa tan extraordinària com les mesures, la impressió i les edicions.

Enviat extraordinari

UNA REUNIÓ MISTERIOSA

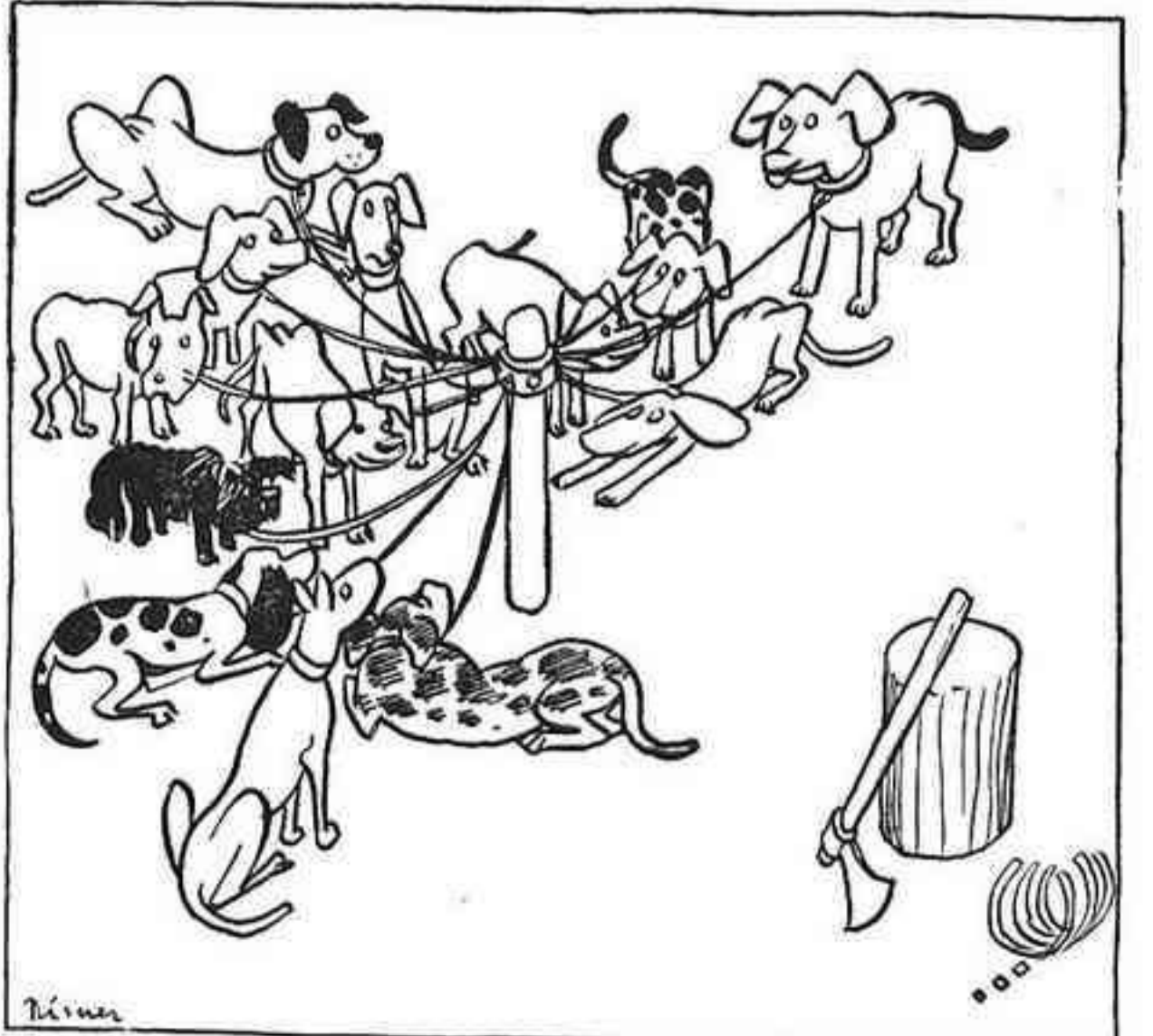
Madrid, 22 (urgentíssim). — A les onze del matí i amb deu minuts d'interval per despistar, han arribat a les vores del Manzanares quatre automòbils disfressats de simples particulars. Des de l'aigua, on havien pogut arribar baixant de la Sierra gràcies a una palla de gelat que ens ha servit per no ésser vistos per la policia disfressada de pescadors, que patrullava per les vores del riu i de l'i-

lla, hem vist baixar del primer el senyor Lerroux disfressat de Gil Robles, el senyor Melquiades Alvarez disfressat de Martínez de Velasco, el senyor Gil Robles disfressat de Melquiades Alvarez i el senyor Martínez de Velasco disfressat de Lerroux, que s'han internat a l'establiment de banys.

Immediatament hem comprès de què anava: s'anava a celebrar la Conferència dels Quatre sense avisar a ningú; ni a la premsa!

Per dissimular més encara, les quatre personalitats s'han passejat una estona per la vora de l'aigua simulant indiferència i que no es coneixien.

Ha estat en aquest moment que un canyissar proper s'ha aixecat i ha anat a interrogar les il·lustres personalitats. Es tractava d'un grup

L'ESCORXADOR CLANDESTI DE SANTA COLOMA

El xelin. — M'hi han dut enganyat. Em diguèren que anàvem al canòdrom...

LA RESURRECCIÓ AJORNADA

—Qualsevol surt, amb un diaixi.

de reporters que pel mateix procediment que nosaltres havia pogut escapar a la vigilància política.

El senyor Melquíades Alvarez, o sigui el senyor Gil Robles, fou el primer de reconèixer-los.

—No hay modo de ocultarles a ustedes nada. Pues, ya lo ven; hemos venido aquí a celebrar el lunes de Pascua. No crean que porque nos hemos reunido aquí los cuatro vayamos a celebrar la Conferencia de los Cuatro.

I sense dir res més, els quatre han entrat al Restaurant.

Els periodistes, tot esperant, s'han fet portar un dinar amb el qual el cap del Govern els ha obsequiat.

Corresponsal

DECLARACIONES DELS CAPS DELS GOVERNOS

Madrid-Playa, 22 (urgent).—A les cinc de la tarda han sortit del Restaurant els senyors Gil Robles, Martínez de Velasco, Melquíades Alvarez i Lerroux, o sigui, els senyors Lerroux, Melquíades Alvarez, Gil Robles i Martínez de Velasco.

—¿Todavía están aquí? Vaya, vaya con la Prensa. Yo también he sido periodista—ha dit el senyor Lerroux.

—Y yo también—ha dit el senyor Gil Robles.

—Y yo también—ha comentat el senyor Melquíades Alvarez.

—Y yo también lo he sido—ha dit el senyor Martínez de Velasco.

—Nosotros, no—han dit aleshores els reporters.

—¿Cómo que no?

—No lo hemos sido; lo somos.

—¡Ah! (Quatre vegades.)

—Pues miren: no veníamos para celebrar la Conferencia de los Cuatro; pero como que estábamos los cuatro, hemos creído que podíamos celebrarla y la hemos celebrado.

—La Conferencia de los Cuatro—va dir aleshores el senyor Martínez de Velasco—ha transcurrido en medio de la mayor cordialidad.

—Així—preguntaren els reporters—s'han posat d'acord?

—No, señores, nada de eso. Cada uno de nosotros mantiene, íntegros, sus puntos de vista. Yo creo que el Gobierno ha de presentarse a las Cortes tal como está, acabó el senyor Melquíades Alvarez, encara que semblés que qui ho deia era el senyor Martínez de Velasco.

—Pues, yo no—interrompé el senyor Gil Robles, disfressat de Melquíades Alvarez—. Yo exijo que se reconstruya el Gobierno antes de la reapertura de Cortes.

—Ah, no, señores—exclamó el senyor Lerroux—. Yo voy al Congreso con este mismo Gobierno.

—No, señor—interrompé, amb la seva cordialitat, el senyor Martínez de Velasco—. Somos todos los que vamos al Congreso con el mismo Gobierno.

—Ah! així, doncs, hi ha acord?

—¡Y ca!—ha exclamat el senyor Gil Robles—. No, señor. Todo al revés y vamos a ver quién puede más.

—Senyor President—han dit els periodistes, dirigint-se al senyor Lerroux, vostè ens podria aclarir...

—Todos somos Presidentes—ha intervingut el senyor Gil Robles.

—Si, señores—ha confirmat aleshores el senyor Lerroux—. Nos lo han sacado ustedes. Esta es la fórmula.

—Així, aleshores el Govern es modificarà?

—No, señores; no se modificará ningún Gobierno. Habrá cuatro Gobiernos.

—Ah! I les llistes?

—No hay listas; somos Presidentes Gestores.

—Però...

—Nada, nada—ha contestat el senyor Gil Robles—. En Barcelona hay un gestor para tres cargos. ¿Por qué aquí no puede haber cuatro gestores para uno solo?

—Però, i els acords?

—¿Los acuerdos?—ha intervingut el senyor Martínez de Velasco—se tomarán por cordialidad. Todos estamos de acuerdo en que estas Cortes no se pueden disolver porque si se disolviesen, en unas nuevas elecciones nuestro triunfo sería todavía más estrepitoso que en noviembre del 33 y para que se vea que no somos rencorosos, queremos hacer esta concesión a las izquierdas.

—I els Consells de Ministres?

—Los haremos por partidas simultáneas en cada asunto y el que gane se impondrá.

—Simultáneas de qué?

—Según los días y los asuntos. El mus, tute arastrado, el burro...

—I de Catalunya, qué?

—Nada, nada; hace que vuelve y se va, como dicen, al revés, en el teatro.

—Y ahora, señores—tancà de cop el senyor Gil Robles—a trabajar. Como dice Poncio Pilatos en la Pasión de Olesa, en el bello dialecto catalán:

Ministres del Gran Tiberi compliu vostre ministeri.

Corresponsal

LA REVOLUCIO DE L'AIGUA, A MANRESA

Quan diumenge al matí, els manresans obriren els balcons, es trobaren amb la desagradable sorpresa de veure que havia esclatat la revolució de l'aigua i que els pescadors de canya s'havien fet amos de la ciutat, defensant la terra conquistada amb les canyes llurs.

No cal dir que el pànic fou extraordinari fins que algú, assabentat del que passava, avisà els pacífics ciutadans. Es tractava sols d'elevant unes conclusions al Govern de la República, tan aficionat a la pesca, per tal d'aconseguir la purificació de les aigües del Llobregat i del Cardener, mitjançant la construcció d'un canal que interressa determinada companyia. I naturalment, es mobilitzaren totes les forces de pescadors de canya de Catalunya, pagant-los els viatges i altres despeses, per tal de fer la revolució de l'aigua, a Manresa.

UN MANIFEST

Com que una revolució feta en fred resulta sempre un fracàs, s'organitzà un miting monstre al Gran Kursal. A l'entrada hom repartia entre els pescadors la següent proclama revolucionària:

«Veritat que moltes vegades us heu trobat que els peixos tenen gana, i piquen i piquen sense deixar en repòs el suret, tot just quan vosaltres també teniu gana i us veieu obligats—ben a contracor— a abandonar la lluita pesquera, que ara es brindava molt propícia, per tal d'anar al Restaurant? Si haguessiu portat proveïments, podríeu haver seguit la pesca fins la nit. Què diheu? Que no sou partidaris d'enfregar-vos amb provisions de boca?»

Us alabem el gust! Però, penseu que algunes pastilles de sabonosa xocolata pesen poc, no enfarfeuen i alimenten molt. Porteu-ne sempre a sobre!»

—A mi gostar mocho seguir monumentos.

DISCURSOS

Restablert l'ordre, després del rebombori produït per aquella invitació al desordre, inicià els parlaments el senyor Albert Carsi, explicant la finalitat de l'acte—no pas la finalitat per la qual ell hi prenia part—i digué que els que anaven a parlar eren un grup de cavallers romàntics de la salut als quals calia creure a ulls clucs. Concedí la paraula al senyor Sebarroja, el qual té més del primer que del segon, per a dir-nos que Catalunya és un poble de pescadors de canya i que la pesca esportiva és el principal factor econòmic del país, com ho demostra el fet que en certa ocasió els vaguistes saragossans pesquessin a l'Ebre amb canya.

I ara ve el bo. La senyora Angela Graupera invita els reunits a fer la revolució de l'aigua, una revolució de peixet sense sang, que és l'única manera de fer revolucions. Cal que lluitem—afeegí—per a evitar als nostres fills el darrer son de la mort.

Finalment parlà el doctor Martí Ibañez, el qual ens obsequià, a falta d'altres raons, amb una batalla de tòpics amanits amb aigua del Llobregat, puix mentre s'espolava les solapes de l'americana amb la

Creacions DANIEL'S
Corbates GRANDMOND

Corresponsal

RESTAURANT «GLACIER»
POLLASTRO ALLO SPIEDO
BOTA MAGICA 30 ANYS
VISITEU EL RESTAURANT DE MODA «GLACIER»
RAMBLA DEL MIG, 19 PLAÇA FRANCESC MACIÀ, 3
TELÈFON 22503 BARCELONA

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

Corresponsal

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Finalment, com anunciàvem la setmana passada, podem parlar de films que, si no ens enganem excessivament, encara es projectaran quan sortirà El Be. Els tenim tan frescos que de tant com els hi tenim n'hi ha alguns que encara no hem pogut veure, no per cap ressentiment especial, sinó per impossibilitat material, tenint en compte que escrivim aquestes ratlles fatals la nit del diumenge i les estrenes daten de la tarda del dissabte (de Glòria). No volem, però, que ningú hi perdi i per això elogiem sense reserves els films que no hem vist, suposant que ens donen anunci, amb la sola reserva de parlar-ne la setmana que ve i dir al públic la veritat, prescindint aleshores de l'anunci que hagin o no donat perquè aleshores ja l'hauran o no donat.

COLISEUM

El màxim aconseqüiment de 1935

Es un film PARAMOUNT

Espectacular, humà

Sense reestrena fins octubre

Al Coliseum hem vist *Tres lanceros bengalies*, film del qual no sabem si dir que és un film magnífic al començament o bé al final d'aquestes petites notes. Però com que ens agrada justificar les coses que diem, ho direm al final.

Tres lanceros bengalies és la història, com indica el títol, de tres lanceros del regiment de Lancers de Bengala, de guarnició al N. O. de la Índia, però sobretot és un film per donar una explicació del què és l'imperialisme anglès.

ACTUALIDADES

Sessió contínua de 3 tardes a 1 matí.

Noticiari Fox Mundial

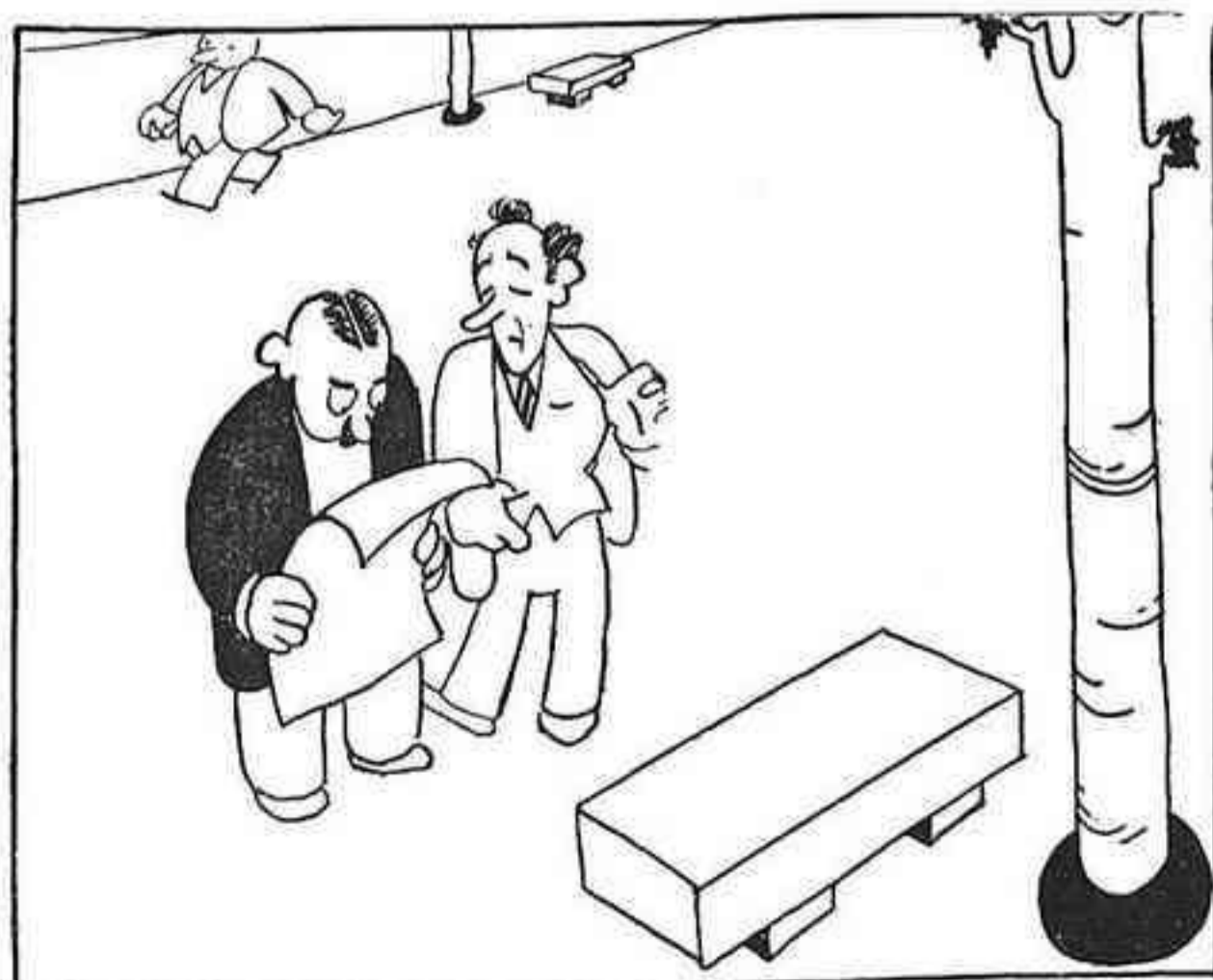
BABOONA

Una epopeia aèria sobre l'Àfrica

Documental FOX en espanyol

Solent únic: UNA pesseta

D'aquestes explicacions, com hauran pogut comprovar els nostres llegits lectors, les novel·les de

—Diu que en Lerroux vol arribar a una transacció.
—Are es aquest el que ensenya la Ceda...

Rudyard Kipling en són plenes, però la novella que ha servit per al film no és de Rudyard Kipling el que demostra que l'imperialisme anglès no és una invenció de Kipling com algú mal informat podria creure, i que és una cosa més important del que podria suposar, perquè serveix, a més de dominar els altres, per dominar-se a un mateix.

Com es pot suposar, ja que és el que succeeix en tots els films de soldats, els tres lanceros són amics però sempre es barallen i diuen mal del coronel. En aquest film, però, es barallen d'una manera plena d'un humor que constantment voreja la tragèdia, de la més bona qualitat—tant l'humor com la tragèdia—cosa que no sol succeir en els films de soldats, tant per l'humor com per la tragèdia, hi veiem que ésser fill del coronel en comptes d'ésser un avantatge com en alguns llocs, és un gros inconvenient, i una batalla final que sembla que els cops els regalin de franc.

Feia temps que no s'havia pogut dir allò de «Si és un film Paramount, etc.». *Tres lanceros bengalies* és un film Paramount.

Amb tot l'etcètera. En el mateix programa hem vist a Popeye el Mariner en *El marathón de baile*, que *El Matí* anuncia *El mantón del baile*, és clar, el «mantón» de Manila. Un altre bon film, no cal dir, essent de Popeye i de Max Fleischer. Un film ple de suggerències per als campionats de ball, especialment per la manera d'eliminar parelles. No cal dir que Popeye guanya el marathón i que tots ho celebren. En el pròxim campionat de ball tots els participants menjaran espinacs. I els espectadors també!

Al Maryland han estrenat allò que se'n diu un film heroic. Un film heroic és, sempre, un film amb herois i paisatges; com si diguéssim un plat de carn i verdura. La carn ací és Guillem Tell i la verdura, és clar, els paisatges de Suïssa. I, naturalment, el film es titula *Guillermo Tell* i els herois són Guillem Tell, Conrad Veidt, que fa de Gessler, i, sobre tot, la senyora de Goering, Emmy Sonnemann. És, doncs, un film alemany.

L'acció de *Guillermo Tell* és lenta. És lenta per dos raons: primer, perquè el film és alemany i després perquè la gent, entre frase i frase hi posen un paisatge. Ara comprem perquè va trigar tant a arribar l'edat moderna.

Una escena de la còpia del *Guillermo Tell* que nosaltres vàrem veure.

Guillem Tell arriba a casa molt preocupat. Està desesperat perquè Gessler l'ha trobat caçant i li ha dit en alemany que a veure si li hauria de dir d'altra manera que no volia que cacés. Guillem Tell, també en alemany, li ha contestat en veu baixa alguna cosa així com que li maleix els ossos.

Doncs, Guillem Tell s'està molt empimpat passejant-se per casa seva i la senyora d'en Goering, que aleshores era la seva, se'l mira i a l'últim li diu:

—¿Qué te pasa ¿Qué tienes? Guillem Tell se la mira esverat i així acaba de desesperar-lo. És que al film se'ls doblava tot sol!

MARYLAND

Plaça Urquinaona, 5.-Tel. 21966

Tardes: 3'30, 5'30 i 7'30 (contínua) Nit, a les 10.

Tots els dies formidable èxit del gran film heroic

Guillermo Tell

per Conrad Veidt i Hans Marr

La Gallina Roja (Dibuixos) Granada (Cultural)

Butaca: 2'20; a les 7.30 1'65

Guillermo Tell és un film molt bo i amb paisatges molt bons. Com si diguéssim una òpera callada.

No sabem si és això d'ésser una òpera, que el film ens fa fet recordar una cançó d'un joc que quan érem criatures jugàvem amb les noies del barri i deia:

Guillem Motell
Hombrein Mortal
Salvó la patria
Uní versal
Lospor tugueses
agra desidos
Lenombraron capitán.

Dedé, en el teatre era una òpera molt divertida. En el cinema, doncs, sembla que hauria d'ésser una òpera no gaire divertida. Però com que resulta que de tant en tant hi ha sorpreses, *Dedé*, en el cinema (Urquinaona per més detalls), és un film i molt divertit, tot i conservant la música de l'òpera, que és de Christine, algunes cançons de l'òpera i tota la gràcia de l'òpera. Però és un film i, no cal dir-ho, un bon film.

PUBLICI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Tel·lèfon número 7968
Sessió contínua 3 tardes a 1 matí
Seient i pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial

Segons visió
UFA Exclusia - ECLAIR JOURNAL Exclusia
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

L'acció passa en una sabateria que no ven res, el sabater de la qual té una senyora, i per prendre-li la senyora, *Dedé*, que és un xicot molt ric, li compra la sabateria i Albert Prejean, que l'explosa, la transforma en una sabateria de revista en la qual actuen les dependents lleugeres de roba, una comissió de sabaters en vaga, un notari, la senyora de l'ex-propietat, etc., etc., i no en diem més perquè seria més fàcil escriure l'obra que no explicar-la. I com que ja està escrita... Més valdrà, doncs, que els diguem que vagin a veure el film.

Amb *Dedé* a l'Urquinaona projecten *Los ases del circo*, amb Stan Laurel i Oliver Hardy, que no sabem si és cert que s'han separat o és cert que no s'han separat. En aquest film, però, tornem a la primera manera de sketxos curts, algun dels quals, si no tots, molt bo.

Al Catalunya hi hem vist un film mexicà, parlat en mexicà, *Cruz Diablo*, que és un film de capa i espasa amb més capa que espasa. Es tracta d'un comte al qual els seus enemics es varen pensar que mataven per prendre-li el palau, les terres i la filla, però ell, més viu, es va fer el mort junt amb un fill i després, quan li volen casar la filla, amagat i disfressat de «Signo del Zorro» d'època i de Douglas, àgil com d'ací a vint anys, fa de les seves i de les de l'autor, matant a en Ramón Pereda i a altres tant dolents com ell, i com els mateixos protagonistes. I el que són les coses: el dia que un film així el facin a casa

nostra, direm que és una resuperproducció, i serà veritat.

Al Capitol han anat de mal borràs aquesta setmana. Anunciaven un film titulat *Elysia* que era una mena de Pasqua abans de Rams, però *El Matí* va començar a cridar perquè posaven als anuncis que no era apte per a senyorettes, cosa que segons el catòlic diari no s'havia de fer tractant-se d'un film nudista, ja que l'advertència faria que hi anessin més senyorettes que mai per la dificultat de comprovar les que eren senyorettes i les que ja no ho eren.

Aquest superargument va convèncer les autoritats i *Elysia*, el paraíso de les desnudistas, fou prohibida i els desnudistes trets del «paraíso» del Capitol.

Què fer en un cas tan compromès? L'empresa del Capitol va anar a trobar el pare pedaç, o la mare pedaç de la senyora Fox Film i li va explicar el cas. I la senyora Fox Film va i li fa un programa. Li dona *Liliom*.

I es va estrenar *Liliom*, imitació de la famosa obra de Ferenc Mol-

nar, per Fritz Lang i Charles Boyer.

Però horror! A *Liliom* hi ha una escena del cel i en els anuncis no s'hi havia posat «no apta para sacerdots»! I és per això que l'escena del cel que es va projectar a la tarda ja no es va projectar a la nit i, si abans el *Liliom* de Fritz Lang (recordeu el meravellós *Liliom* de Borzage, també Fox) era una imitació, ara és una burla. Un altre èxit de *El Matí*.

Amb *Liliom*, en comptes del film que havia d'acompanyar *Elysia*, *Estudio en rojo*, una aventura de Sherlock Holmes, es projecta *Al Este sin rumbo*, un dels melodrames més moguts que s'hagin vist. Un bon melodrama amb un assassinat, un gangster acusat que és innocent, un bon noi que és culpable, una xicoteta que ho ha vist tot i és cercada pel defensor del gangster, ella que fuig, un enamorat, un tren desbocat, un accident i l'incendi de la màquina, un procés que acaba d'una manera inesperada, un final per deixar content a tothom, una bona actriu, que és Wynne Gibson, no gaire jove però bona, i, en fi, un bon melodrama que hauria de passar a base del programa en comptes de la imitació mutilada de *Liliom*.

MOLT IBEE!

Teatre Poliorama i d'ELBENEGRE

FANNY

Te-Deum en tres actes, de J. M. de Sagarra

ACTE PRIMER

Sr. Daví. — Ai, Maria! Quin tip de capejar temporals des de que sortirem del Romeal Sort que ara trepitgem terra ferma.

Sr. Vila. — Es un dirt'ho a tu, però, saps?, a mi em crida el mar.

Sr. Daví. — A mi també, però com que vaig coix, no puc navegar.

Sr. Vila. — Com vulguis, però a mi em crida el mar.

Sr. Alonso. — Servidora, fa olor de sandatet.

Sr. Vila. — Gràcies. Però a mi, em crida el mar.

El mar. — Senyora Vila!!!

Sr. Vila. — Vaig!

El mariners. — Alto! Veniem a cantar les caramelles, però com que en aquesta obra no hi ha música, les direm en vers.

Sr. Daví. — Pascual, amigos míos, María, ¿dónde estás?

El mariners. — Portem presents pel benefici de la senyora Vila. Com que es tracta d'una comèdia, fins en Gimbernat s'ha desdinerat.

Sr. Vila. — Em crida el mar! Em crida el mar!

Sr. Ventaiols. — Apa, reina, no facis el boig...

Sr. Vila (al senyor Daví). — Digueu al mar que demà, a les set, em cridi.

TELÓ

(L'escena passa al mateix lloc que a l'acte anterior i que el que ve, però com que al primer acte ens

haviem descuidat de dir-ho, ara precisarem que l'acció es desenrotlla en aquell poble d'època propietat del poeta Sagarra.)

Sr. Ventaiols. — Maria, si t'ú me queres voy a comprarte, voy a comprarte, una barca con vela y un par de remos para embarcarte...

Sr. Vila. — Si en lloc d'ésser en Ventaiols fossis el mar, a hores d'ara...

Sr. Ventaiols. —

Juntos iremos los dos a navegar por el mar, tú cuidarás de los remos, yo cuidaré del timón...

Sr. Vila. — Calla, Ventaiols, em marejo...

Sr. Ventaiols. — Y si la mar se alborota, no temas, Reina; no temas, Reina!

Tú eres la preferida y la más querida para las o-o-lás!

(Fan mutis.)

Sr. Daví. — Com vos deia, Gimbernat, en Daví està molt fumut.

Sr. Gimbernat. — Teniu raó. Mai m'ha agradat de fer la Marina.

(Fan remutis.)

Sr. Movera. — Jo sóc una ermitana tana-tana-tana-tana

Els «amateurs» s'embafehen ells amb ells

El cinema amateur no guanya per a espants. Després de la mala rasa terrible de Sebastià Sánchez Gasch, ara ve el «Quart Concurs Internacional de Cinema Amateur» a acabar de fer tremolar les estrenes.

Concurs internacional! I encara, fos l'únic, però per acabar d'empipar a en Gasch, d'internacionals, en cinema amateur, n'hi ha tants com de socialismes. El «Quart», però, és el més important, segons els seus organitzadors, i hi prendran part *nada menys* que 22 països, 22.

Aquest any el Concurs es celebra a Barcelona perquè l'anterior el va guanyar el Japó i, com que sempre es celebra en el país que ha guanyat l'anterior, aquest es celebra a Barcelona a causa del seu Barri Xinès i de que Barcelona està més prop del Japó que el Japó mateix, i sobre tot més a prop dels altres països que concorren al concurs i no guanyaren l'anterior.

Barcelona, d'aquesta feta, quedava japonitzada. Però, qui l'havia japonitzada? Calia que fos un

bon japonitzador o, almenys, un bon engiponador!

El bon engiponador fou l'excel·lent cineasta amateur don Delmir de Caralt. D'aquesta manera el cinema amateur català, o sigui el cinema amateur caraltà veuria a tot l'altre cinema amateur i el pròxim Concurs Internacional es podria celebrar a Barcelona, no en representació del Japó, sinó de Barcelona en persona.

Però al costat dels films estrangers que puguessin venir, hi havia els d'ací no caraltans, els altres cineastes s'havien espavilat, s'havien fundat altres entitats al davant del Centre Excursionista per controlar les diverses «meriendes de negros», com es diu en llenguatge amateur. I, com que podia haver-hi sorpreses, es convoca, a l'ombra de les columnes del temple d'Hèrcul una junta general, reservada, particular i secreta i es prenen acords trascendentals. Hi havia però—hi ha—una Federació Catalana de Cinema Amateur que dirigeix en forma de dictador de via estreta—el senyor Jaume Colomer, del grup dels terrassencs, el qual cedeix el vot a don Delmir de (ull, llinotí pista, amb aquest de, que és vital) Caralt i així sortiren seleccionats tots els films proposats pel C. E. C. que és el (Centre Excursionista de Caralt) i els de la Federació sortiren amb un pam de nas excepte els de Terrassa que ajudaren a eliminar a Eusebi Ferré per salvar el senyor Salvans, l'amo de Terrassa, que ja se sap que l'amo mana.

I així fou com quedaren seleccionats els films següents:

De 9'5 mm.: Tema lliure: *Reflexes*, de Domènec Giménez.

Argument: *Ep, jo també vull ésser un fugitiu*, de Salvador Mestres.

Documentals i viatges: *La pesca del nero*, d'Antoni Sarsanedas.

De 16 mm.: Tema lliure: *La volta al món*, de Joaquim Argemí.

Argument: *L'home important*, de Domènec Giménez.

Documentals i viatges: *Pallars i Ribagorça*, de Joan Salvans.

Com es pot veure, el millor film amateur documental de l'any Ceràmica Serra, d'Eusebi Ferré, ha estat eliminat per don Delmir de Caralt i de la raó social «Hilaturas Caralt-Pérez» perquè Ferré, que hi treballa, l'any passat va portar, sense permís, *Lise Barçino* a Venècia i se'n va endur el primer premi.

acomodadors passen la safata pel pati de butaques; els espectadors s'han agenollat.)

Sr. Daví. — Venid y vamos todos con flores a María.

Sr. Vila. — Con flores a porfia que madre nuestra es.

Les campanes. — Ning, nang! Ning, nang!

Sr. Sagarra (puja a la trona i beneix el públic). — Dominus vobiscum...

El públic. — Amén!

TELÓ

(Els Excms. i Ilms. senyors bisbes de Barcelona, Tortosa, Seu d'Urgell, Solsona, Tarragona, Vic, Lleida i fins el de Girona, concedeixen als espectadors de Reina indulgències en la forma acostumada.)

A. M. D. G.

Teatre Nou i d'EL BE NEGRE

Tu REINA...rás

Comèdia en quatre actes, de Melcior Pagnol, traduïda per Marcel Font

ACTE PRIMER

L'escena representa una taverna de Marsella bastant corpòria. Hi ha un taulell amb begudes i un penjarròbes amb un barret del senyor Màrius Aguilà.

Senyor Lluelles. — Tu, Martori, estàs trist perquè l'Estivill ha fugit cap a Argèlia, però no n'hi ha per tant.

Sr. Martori. — És que hauria preferit que se n'hagués anat la Nicolau...

Formidable èxit de Conrad Veidt

Selecció Filmófono

Guillermo Tell

LES TRADICIONS ES BANEGEN

Sant Jordi i el Dia del Llibre.

Sr. Lluelles. — Això és demanar massa. Callem, que ve la Bové.
 Sra. Bové. — Tinc...
 Srs. Lluelles i Martori. — Un fill?
 Sra. Bové. — No; un disgust. L'Estivill no m'ha escrit.
 Sr. Martori. — Ni a mi, i això que jo sóc el seu pare.
 Sr. Capdevila (que acaba d'entrar vestit de gendarme però fent veure que és un carter). — Ací porto una carteta.
 Sr. Martori. — Es del meu noi. L'Estivill. Respiro! Au, marxau que baixareu la porta corpòria i llegiré la carta.
 Els senyors Lluelles, Galceran i Torner se'n van. El senyor Martori baixa la porta.)
 La Carta. — Vinc d'Argèlia i porto notícies fresques. L'Estivill es dedica a pescar musclos i a fer anar uns aparells oceanogràfics. Porto uns quants records per a la senyora Bové.
 Sr. Martori. — Oh, oh, oh!
 Sra. Bové. — Ai, ai, ai!

cuina és una mica més corpòria que el bar. Hi ha una porta que s'obre estirant un cordill.
 La porta. — Pam, pam, pam!
 Sra. Carnicero. — Obrim, que la porta truca.
 Sra. Fremont. — Ara hi vaig! (Estira el cordill i se li queda a les mans). — (Aquest senyor Pous és terrible. Però millor; així podrem obrir la porta directament, sense haver de fer moixigangues.)
 Sr. Capdevila. — Sóc el carter.
 Sra. Fremont. — Ai que bé! Ara ens dirà si la senyora Bové rep cartes de l'Estivill.
 Sr. Capdevila. — No ho diré perquè el meu uniforme de gendarme m'obliga a no explicar els secrets de la meua professió de carter.
 Sra. Carnicero. — Però de totes maneres, bé ens deurà acceptar un gotet de vi blanc!
 Sr. Capdevila. — Sí, senyora; però no es pensi que, per això, li hagi de dir que la senyora Bové no ha rebut cap carta.
 Sra. Carnicero. — Oh, és clar!
 Sr. Capdevila. — I no es pensi que també li hagi de dir que el senyor Torner té una querida!
 Sra. Carnicero. — Vol callar!
 Sr. Capdevila. — Me'n vaig. El meu uniforme m'hi obliga.
 Sra. Fremont. — Sí, sí, surti, que ara ha d'entrar el senyor Lluelles.
 Sr. Lluelles. — Porto barret de copa perquè vinc d'un enterrament. I aprofitant l'ocasió, vinc a demanar la mà de la senyora Bové.
 Sra. Fremont. — Concedida.
 Sr. Lluelles. — Doncs que ho passin bé. (Se'n va sense estirar el cordill de la porta.)
 Sra. Bové. — Senyora Fremont;

li hagi de confessar un secret: tindrè un fill!
 Sra. Fremont. — Romansos!

TELÓ ACTE TERCER

Representa una botiga de 'Ship Chandlers'. Per les parets hi ha salvavides, fanals i maquetes lletgetes de vaixells.

Sr. Lluelles. — Aquesta és la meua botiga. Sembla a cal drapaire, però tinc un milió de francs.
 Sr. Torner. — Jo li vull comprar un «barco»: el «Pittaluga».
 Sr. Lluelles. — Li veng per mil francs i així tindrè un milió i mil francs.
 Sr. Torner. — Fet!
 Sr. Lluelles. — Vo' que li emboliqui?
 Sr. Torner. — No, gràcies, m'endurè posat. (Se'n va.)
 Sra. Bové. — Bon dia, Lluelles. Porto una gran notícia.
 Sr. Lluelles. — Digui, digui. L'escolto.
 Sra. Bové. — Estic a punt de tenir un fill!
 Sr. Lluelles. — Està de broma! Aquesta vegada no m'enredarà pas!
 Sra. Bové. — Li ho dic de veres.
 Sr. Lluelles. — Ja ho diu d'ençà que hem començat la temporada subvencionada!
 Sra. Bové. — Però ara va de debò. El tindrè al quart acte... Es vol casar amb mi?
 Sr. Lluelles. — Quina alegria! Es clar que sí!

TELÓ ACTE QUART

L'escena representa una casa vana, a cal senyor Lluelles.
 Sr. Lluelles. — Sóc cornut i he pagat el beure però ho suportó amb gran alegria. Es que jo tinc «modos»!
 Sra. Bové. — I jo ho aguento molt satisfeta!
 Sr. Lluelles. — I el nen teu i de l'Estivill, com segueix?
 Sra. Bové. — Psé. Té tos.
 Sr. Lluelles. — Ai, Déu meu! —Corro a cal metge. (Hi corre.)
 Sra. Bové. — Qui entra per la finestra?
 Sr. Estivill. — Sóc jo, l'Estivill.
 Sra. Bové. — M'havia espantat. Em creia que era la Nicolau, la qui entrava.

Sr. Estivill. — Doncs sóc en Màrius, però sense el bigoti.
 Sra. Bové. — Ja te'n pots anar. En Lluelles em fa de tapadora.
 Sr. Estivill. — Jo vull el meu fill!
 Sra. Bové. — No siguis carrincló!
 Sr. Martori. — Què hi fas, tu, aquí?
 Sr. Estivill. — Vull el meu fill!
 Sr. Martori. — No, senyor! Apa, ves-te'n a fer funcionar els aparells oceanogràfics i no et recolzis massa a la borda quan pesquis musclos!
 El públic. — Ja s'ha acabat?
 El senyor Font. — Tal com ho veuen!
 Marcel Pagnol. — Perdonin, senyors, jo hi he fet el que he pogut...

TELÓ
 ...
 En les seves «darreres hores» de diumenge el Brusi i El Correo Catalán coincideixen (ai, Jesús!!!) en apreciar que Fanny, de Pagnol, és una comèdia no apta per a gent honesta.
 Bé. Tampoc és apta per als ases. Esperem que la bona premsa tindrà cura de fer-ho constar.

Sagi-Barba ha vingut de director de la companyia de sarsuela que treballa a l'Apolo.
 De director a palu-secu, com diuen pel Paralel.
 De totes maneres...
 De totes maneres, sembla que en Sagi-Barba no es podrà estar de cantar.
 Si no troba paper en alguna d'aquelles obres en les quals es canta d'entre caixes, francament...

Els aficionats a l'humor macabre estan d'enhonorabona. Lepe, el cadàver vivent, aquell home que a Madrid diuen que és un còmic, ja torna a treballar al Còmic.
 Les Pompes Fúnebres i els avorrits de se... es prometen unes vetllades divertidíssimes.

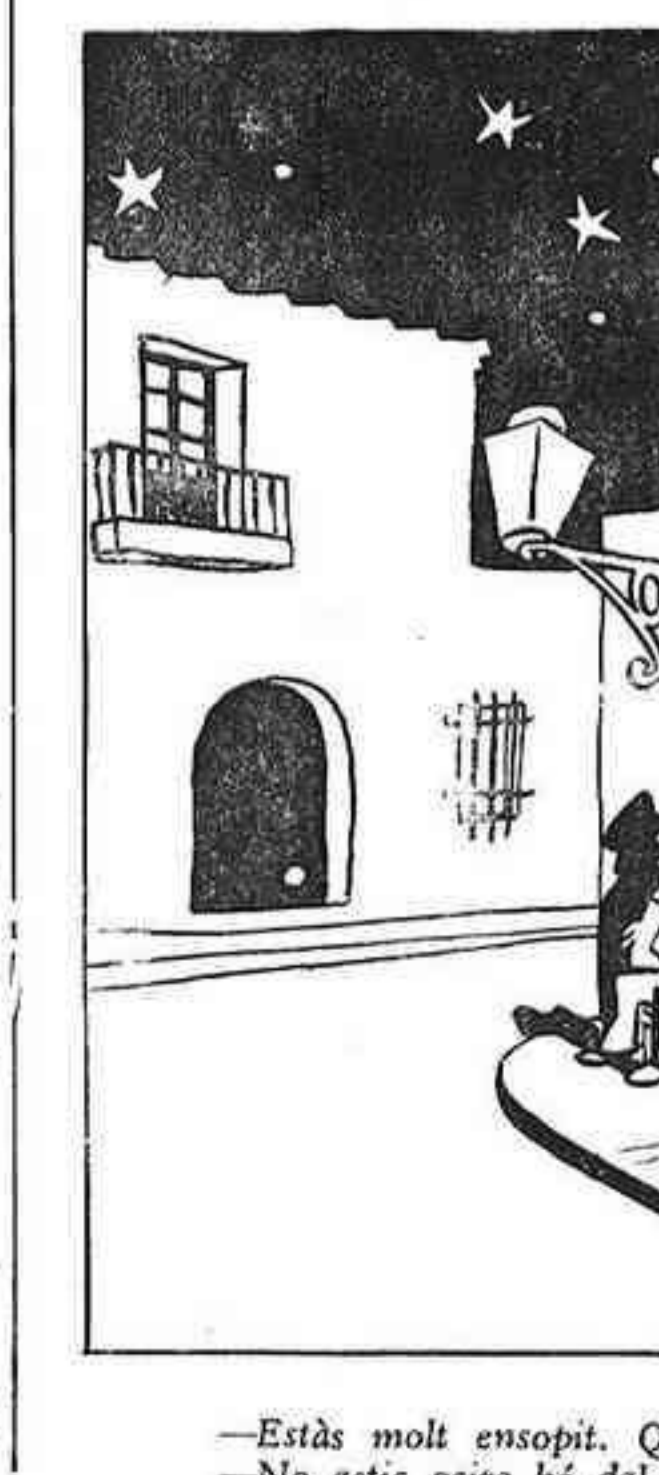
Del Full Oficial de Dilluns, de dilluns, tal com el seu nom indica: «POLIORAMA. — Es pot classificar entre els èxits definitius el que obtingué en aquest teatre l'obra de Marcel Pagnol, traduïda per Melcior Font, Fanny, al qual èxit contribuï molt la perfecta interpretació que donaren a l'obra els artistes de la companyia. Mereix destacar-se l'actuació de Mercè Nicolau i la de Ramon Martori, els quals tingueren moments magistrals.»

Tenint en compte el petit detall que la senyora Nicolau no treballa en Fanny, trobem aquest comentari de molt mal gust.
 Si fins el Full Oficial fa broma amb la Companyia del Poliorama...

Un cardenal prudent

Els diaris del 16 d'abril han publicat el següent telegrama:
 Varsòvia. — El cardenal Hlond, primer de Polònia, pateix una recaiguda de ciàtica la qual el priva de traslladar-se a Lourdes tal com tenia projectat.
 La qual cosa prova que, personalment, el cardenal Hlond té una confiança molt limitada amb la virtut de les aigües miraculoses de Lourdes.
 Això no vol dir que tan bon punt estigui restablert el primat marxarà cap al país de Bernadeta Soubirous per conduir-hi un tren de peregrins plens de fe i de reumatismes.

Sempre DANIEL'S Corbates GRANDMOND

DESPRES DE LES CAMELLES —Estàs molt ensopit. Què et passa? —No estic gaire bé del ucoru.

orelles esgarrriades

Idil·lis oficials
 D'unes declaracions del Rector de la Universitat que publica La Noche del 15 d'abril:

Al recibir hoy, como de costumbre, a los informadores, el doctor Mur dió cuenta de su actuación en Madrid, donde había sido amado por el ministro de Instrucción...

Per molt menys van matar en Rohém.

Quinss Anunissel
 Un anunci de El Dia Gráfico del divendres passat a la secció «Peluquerias»:

Caballero: Quiere usted llevar una ondulación bonita disimulada? 8 ptas. Peluquería señoras. Salón independiente para caballeros.

Aquests d'El Dia Gráfico... quina manera d'exagerar!

CORBATES GRANDMOND EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS DANIEL'S

Els misteris de la ràdio

L'speaker de Ràdio Barcelona, que radia els partits de futbol que es celebren a Les Corts, té un sistema molt especial de comentar les incidències del joc.

Quan l'equip visitant marca algun gol abans que el «Barça», l'speaker de Ràdio Barcelona comença a fer brometa a les costelles dels jugadors de casa. Quan aquests avancen sembla que li dolgui. Quan els visitants van a l'hora, no té prou paraules per alabar-los. Es riu de les falles dels d'aquí i es lamenta de la desgràcia dels forasters.

Diumenge passat, per exemple, va dir, si fa o no fa, el que segueix: «Avanza Ventolrà i de un fuerte tiro bombeado intenta marcar: pero, afortunadamente, Zamora hace una gran parada, y... etc., etc.»

A dir veritat, no acabem de comprendre per què un speaker d'una emissora de Barcelona, radiant un partit que es juga a Barcelona, ha de trobar que els xuts del «Barcelona» són afortunadament parats pel porter de l'equip contrari.

Misteris de Barcelona: de «Ràdio Barcelona».

LABORSA LAVIDA

COTITZACIONS
 BE NEGRE 200
 Biblioteca Universitària . . . 0.15
 Biblioteca pornogràfica . . . 532.30
 Dia del Llibre 342.10

El paper BE NEGRE, que des de la seva aparició al mercat ha mantingut la mateixa marxa ascensional, en assolir 200 enters de cotització es confirma com el valor més segur. Els innombrables crak soferts pels papers competidors han acabat de vestir-lo d'una aureola de solidesa tan gran, que avui per avui és l'únic que podem recomanar a consciència entre els que es cotitzen a la Borsa periodística de Barcelona i tenen acceptació a tot el país català.
 Compru-ne! Provar-lo és adoptar-lo.

—I quins són els de la «conferència dels quatre»? —Els de la «conferència dels quatre» són tres: En Lerroix i en Gil Robles.

Estampetes de Setmana Santa

Des de primeres hores de la tarda del dijous, a Barcelona hi havia una animació animadíssima. Una gran quantitat d'individus i d'individues trepitjaren la ciutat parlant el més pur idioma andalusí. Això, naturalment, provocà els consegüents comentaris per part dels indígenes.
 —Deuen ésser llogats—deia—perquè els estrangers es facin l'efecte que són al cor d'Espanya.
 —Deu tractar-se d'una maniobra colonitzadora—deia l'altre.
 Per fi, però, hom arribà a la veritable conclusió: es tractava de sevillans que havien vingut a passar la Setmana santa a Barcelona.

—Res, hem de convèncer-nos; contra això no hi ha res a fer. Els elements són terribles, i això és obra dels elements...
 —Sí, home—diu un altre—; dels elements extremistes.

Aquest any, l'aspecte dels nostres carrers era brillantíssim. Les mantel·lines, sobretot, era de coses que més brillaven. Brillaven per llur absència.

L'endemà del Dijous Sant fou divendres, no menys sant. Davant de l'establiment de «Sepu», que està obert, hi ha dos palpitots de la Ceda que parlen:
 —Es veu que no vàrem fer-ho prou bé ahir allò de matar els jueus...
 —Es que el nostre mal no vol soroll.

Dos homes passen per la Rambla el dijous a la tarda. L'un fa remarcar a l'altre que els tramvies de pujada pugen, mentre els de baixada no baixen. Això fa que la meitat de les Rambles recordi els dijous sants antics, i l'altre meitat els veniders.

El locutor de la Ràdio anuncia: —Seguidament, el pare Laburu, dirigità les set paraules al públic. Un profà s'exclama:
 —Aquest home tot ha de fer-ho diferent. Jo sempre havia sentit a dir «quatre paraules»...
 —Però ell ja saps que tot ho repteix.

Una paret de les Drassanes mig caiguda, impedeix el trànsit per una banda de la Rambla. Tothom hi diu la seva: ha estat el vent, ha estat la pólvora, han estat els camions, han estat els feixistes, ha estat un terratrèmol...
 Algú defensa la teoria del vent:

A les set, davant d'una església, una remor sorda omplena el carrer. Són els jueus que passen a millor vida. També criden els venedors de farigola, d'estampetes, de llibres amb les set paraules. Una dona pregona:
 —Via Crucis!
 —El mateix profà d'abans preguntava:
 —Aquesta via, que és nova? Aquest Pich no en té mai prou. Via C. Via Crucis: només falta que obri la via de Sant Tomàs d'Aquino.

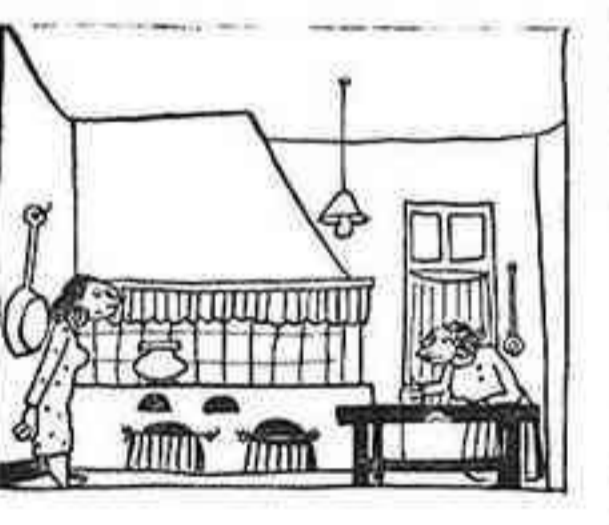
Mercat d'Ocasions
 Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
 TOT D'OCASIÓ
 Corts, 414 - Tel. 30422

El matrimoni de bona fe va a seguir monuments. Han fet ja el Pi, i ara van a sortir al carrer de Fiveller, per a seguir per Avinyó i anar a parar a la Mercè. Al carrer d'Avinyó hi ha molt moviment. Una porta, especialment, es veu concorreudíssima. La gent entra i surt adalerada. Uns guàrdies hi donen la nota de color.
 El marit diu:
 —Té; visitarem aquest i així ja només ens en faltaran dos.
 Pugen i baixen immediatament escandalitzats. S'han ficat al domicili del Partit Comunista!

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

Els 46 anys d'Hitler
 Berlín, 22. — Tot el Reich ha celebrat amb extraordinari entusiasme el 46 aniversari de la naixença del Führer.
 Un parell de jueus que s'han permès fer en públic una remarcada desconsiderada sobre l'edat de Hitler, han estat discretament decapitats a cops de destrat.
 En vista de l'èxit obtingut, Hitler es proposa complir anualment 46 anys i no passar d'aquí.
 En vista d'això, els jueus han acordat trobar-lo molt rejovent.

CAMISES ALTA NOVELTAT ASSORTIT MÀXIM SEMPRE DANIEL'S

L'escena, ara, representa una cuina prop del port de Marsella. La

LA RAMBLA DE CATALUNYA —I això de fer-me «boulevard»?... —Ho ha dit en Pich. —No pot ésser.